

Unge Forbrydere i England.

Dagbladet »Dannebrog« har i indeværende Foraar i en Række Artikler under Overskrift »Samfundets Stedbørn« ladet en Indsender tage Ordet for en Reform af Behandlingen af forbryderske Børn og unge Mennesker, for hvem Opdragelsesanstalter forlanges indrettede af Staten i Overensstemmelse med den af Kommissionen af 1893 opstillede Plan, som tidligere har været udførlig skildret i nærværende Tidsskrift¹⁾. Om den paatrængende Nødvendighed af en saadan Reform, er der næppe heller Tvivl hos tænkende Mennesker. Vort nuværende »System«, for saa vidt det beror paa Staten, er Fængsel eller Prygl, eller begge Dele i Forening, et »System«, der enstemmig er forkastet af alle civiliserede Nationer, og næppe kan antages at skulle have en eksceptionel Fortrinlighed hos os. »Barnet skal opdrages, ikke straffes«, er den Thesis, hvorfra Kommissionen af 1893 med Rette er gaaet ud, og hvis Sandhed de senere Aars Erfaringer langt fra have svækket. Barnet er et Resultat af sit Milieu; et ligegyldigt Familiemilieu henviser Barnet til det Milieu, det finder paa Gaden, og derfra er kun et kort Spring til Forbrydelsen, et slet Familiemilieu fører næsten med Nødvendighed til denne. Børneforbrydernes Tiltagen i vore Dage er derfor en

¹⁾ Aarg. XVIII for 1895 p. 80 ff.

logisk Konsekvens dels af den Opløsning af Familielivet, som de sociale Forhold og den haarde Kamp for Tilværelsen har ført med sig, dels af den Depravation af Familielivet, som navnlig Alkoholen i vore Dage skaber og har skabt. At straffe et Barn, der under saadanne Forhold begaar Forbrydelser, og derefter sende det tilbage til dets Milieu, er spildt Gerning. Pryglestraffens Virkning er kun negativ, den advarer mod de onde Motiver, men giver ingen positive i modsat Retning; om Fængselsstraffen, saaledes som den idømmes Børn (simpelt Fængsel, Fængsel paa sædvanlig Fangekost), gælder i det væsentlige det samme, i bedste Fald ere de gode Motiver, der bibringes Barnet, af forbigaaende Art. Kun ved at plante Barnet om i et nyt Milieu, hvor samtidig med Udryddelsen af de onde Motiver, gode Impulser indpodes Barnet, kan en virkelig Reform opnaas, men hertil ere Opdragelsesanstalter, eller hvad dermed kan sættes i Klasse, nødvendige. De ypperlige Resultater, som vore private Anstalter af denne Art gennem Aarrækker have præsteret, ere da ogsaa Beviser nok paa, hvad i saa Henseende kan udrettes.

At alt imidlertid ikke er gjort ved Oprettelsen af et tilstrækkeligt Antal vel ledede Opdragelsesanstalter, ja ikke engang ved at give disse Anstalter forskellig Karakter efter Børnenes Art, saaledes som Kommissionen af 1893 med Grund har foreslaaet, men at den hele Ordning frembyder store Vanskeligheder og maa ses fra mange Sider, hvis en tilfredsstillende Løsning af Opgaven skal naas, derpaa tjener det Land, som i højere Grad end noget andet har taget Børneforbrydelserne op til rationel Behandling, som Bevis, nemlig England. Vi skulle derfor her give en Fremstilling dels af dette Lands nuværende Ordning paa dette Omraade, derefter de Resultater, hvortil den har ført, og de Mangler, hvoraf den endnu antages at lide, samt endelig, hvilke Midler der ere søgte til dens Fuldkommengørelse.

I.

Bevægelsen henimod en Reform af den hidtidige Tilstand begyndte 1828 med en Politirapport til Parlamentet, der konstaterede Børneforbrydelsernes sørgelige Tiltagen. Londons Fængsler indeholdt dengang 3000 Personer under 20 Aar, hvoraf den største Del skulde indskibes paa Transportflaader for i Fællesskab med et lige saa stort Antal voksne Forbrydere at deporteres til Australien. En Lov af 1838 paabød Opførelsen af et Fængsel alene for unge Forbrydere, som efter den tidligere Lov skulde have været dømte til Deportation. Det opførtes i Parkhurst (Wight) til 600 Fanger. Behandlingen var streng, bygget paa Afskrækkelsestanken, og nødvendiggjorde 1850 nogle Formildelser. Imidlertid havde man fra anden Side alt i lang Tid beskæftiget sig med Behandlingen af den forbryderske Ungdom, idet »det filantropiske Selskab« 1788 havde grundet en Agerbrugsskole i Redhill for forladte eller lastefulde Børn. 1848 reorganiseredes denne Anstalt fuldstændig efter Mettrays Mønster (grundlagt 1839 af Demetz), saaledes at 5 indbyrdes adskilte Bygninger, opførte i en uhyre Park, kunde modtage 300 Børn, som vare betinget løsladte af Fængslerne, og for hvilke Staten erlagde Betaling. Dette var den første af Staten anerkendte »Reformskole«, men nogle private Skoler af lignende Art fandtes desuden i forskellige Dele af Landet. En Lov af 1854 gav nærmere Regler for Forholdet mellem Staten og slige Institutter, idet det foreskrevs, at saadanne Skoler kunde faa af Statssekretæren et »Certifikat«, der bemyndigede dem til at modtage unge Mennesker fra 14—16 Aar, dømte af Domstolene til mindst 14 Dages Fængsel, naar vedkommende Domstol i Dommen foreskrev Ophold i en Reformskole i 2—5 Aar, alene paa den Betingelse, at Skolen underkastede sig et aarligt Tilsyn. En Lov af 1857 bemyndigede Reformskolernes Bestyrere til betinget at løslade Børnene og anbringe dem uden for Anstalten, naar Halvdelen af den

af Dommeren foreskrevne Tid var udløben. Hermed var den særlige Straffeanstalt i Parkhust overflødiggjort og nedlagdes 1863. De nu gældende Love af 1866 og 1893 bemyndige Domstolene til at anbringe ethvert Barn under 16 Aar enten i Forbindelse med eller i Stedet for Straf i en Reformskole fra 2—5 Aar, naar Barnets nu begaaede Forbrydelse underligger Straf af Tugthus eller Fængsel, og det enten er mindst 12 Aar eller tidligere har været dømt for en Forbrydelse, der medfører Straf af Tugthus eller Fængsel, samt Børn fra 10—16 Aar, som have været anbragte i en »*industrial school*« (se ndfr.) og der med Vilje enten forsømt Skolen eller undladt at rette sig efter de der gældende Forskrifter. Reformskolen er altsaa i sit Væsen en Erstatning for Fængslet, idet alle de indkomne Børn have begaaet en Forbrydelse, som for en voksen mindst vilde have medført Fængselsstraf. — Samtidig havde man i Skotland begyndt at skabe Asylter til Anbringelse af unge Vagabonder, som der skulde nyde en moralsk Opdragelse samt lære et Haandværk, hvormed de senere kunde ernære sig, hvoraf Navnet »*industrial schools*«, Haandværksskoler. 1854 grundedes i Feltham den første Skole af denne Art i England af Øvrigheden i Middlesex for smaa Tiggere fra 7—14 Aar, og 1857 bestemtes ved Lov for hele England, at saadanne Skoler kunde erholde et »*Certificat*« af Staten til Modtagelse af Tiggere og Vagabonder fra 7—14 Aar, hvis Forældre ikke vilde efterkomme et dem af Øvrigheden givet Paalæg om at passe bedre paa deres Børn. De gældende Bestemmelser af 1866 og 1880 bestemme, at et Barn under 14 Aar af Øvrigheden kan anbringes i en Haandværksskole, naar det tigger eller modtager Almisse eller findes paa Gaden i saadan Hensigt, naar det flakker om uden Bopæl, Beskytter eller Subsistensmidler, naar det findes forladt, enten fordi det er forældreløst, eller Forældrene udstaa Strafarbejde eller Fængsel, naar det søger Samkvem med vitterlige Tyve, naar det bor eller lever sammen med prostituerede Kvinder eller i et af

saadanne beboet Hus. Fremdeles kunne Domstolene ved Dom anbringe et Barn under 12 Aar, som anklages for en Forbrydelse, der højst kan medføre Fængselsstraf, i en saadan Skole, for saa vidt det ikke tidligere har været anklaget for nogen egentlig Forbrydelse (*felony*), samt Børn under 14 Aar, hvis paarørende for Dommeren andrage om saadan Anbringelse og godtgøre, at de ere ude af Stand til at styre Barnet. Endelig kunne Fattigbestyrelserne med Fredsdommerens Tilladelse anbringe ulydige Børn under 14 Aar, som ere opdragne i et Fattighus eller i en Fattigskole, eller Børn af Forældre, hvoraf den ene eller den anden er dømt til Strafarbejde eller Fængsel, i en Haandværksskole.

Lovens Adskillelse af Reform- og Haandværksskoler er saaledes tydelig nok. Reformskolen er en Opdragelseskole med penitentiært Præg, der erstatter Fængslet; Haandværksskolen er en Opdragelsesanstalt, der skal forebygge Fængslet, og i Overensstemmelse hermed er Adskillelse gjort mellem de Børn, der skulle anbringes i hver Kategori. Den skarpe Sondring er imidlertid, navnlig efter at Domstolene have faaet Bemyndigelse til at dømme til Reformskolen uden tillige at anvende Fængselsstraf, ikke bleven fastholdt. Ogsaa i Haandværksskolen anbringes nu Børn fra 12—16 Aar, som dømmes første Gang for en Forbrydelse, samt yngre Børn, uanset Størrelsen af den Straf, som skulde have været idømt dem, og Domstolene vise i det hele Tendens til overalt at foretrække Haandværksfor Reformskolen, navnlig paa Grund af den Ugunst, hvormed den offentlige Mening betragter de fra den sidste udgaaede Børn. Den betydeligste Forskel er derfor nu, at Reformskolen væsentlig rummer tidligere straffede Børn over 12 Aar, Haandværksskolen de første Gang straffede Børn over 12 Aar, alle yngre forbryderske Børn samt forsømte Børn under 14 Aar, men for Domstolenes eller Øvrighedernes Skøn hersker i saa Henseende megen Frihed. — Hvad Børnenes Behandling angaar, er Forskellen

temmelig ringe, idet Reformskolerne i de sidste 30 Aar have gjort store Fremskridt i Bygninger, legemlige og aandelige Opdragelsesmetoder m. v., Disciplinen er bleven mindre streng, og Legemsstraffenes Antal åftager.

Af Reformskoler fandtes i 1896 i England og Skotland 50 med 5,584 Børn, af Haandværksskoler 142 med 24,520 Børn. Alle Reformskoler ere grundlagte af private Selskaber. Det samme gælder 125 af Haandværksskolerne, de øvrige 17 af lokale Myndigheder. Staten ejer ingen saadanne Skoler, men fører Tilsyn med dem og betaler for hvert Barn 5 sh. om Ugen, 3 sh. 6 d. for de efter 1. Marts 1872 anlagte Skoler. — Opholdet er i begge Skoler fra 2—5 Aar, i Almindelighed 3 Aar og kan i Reformskolerne ikke strække sig ud over det 19de, i Haandværksskolerne det 16de Aar. Efter 18 Maaneders Forløb kan Statssekretæren tillade Anbringelse uden for Skolen for 3 Maaneder ad Gangen. Tilladelsen kan fornys eller tilbagekaldes efter Elevens Opførsel. — Befolkningens Antal i de forskellige Skoler varierer overordentlig. Skolen i Feltham tæller 700 Børn, Redhill 300, men disse Anstalter ere delte i fuldstændig adskilte Sektioner, 4 i Feltham, 5 i Redhill. De øvrige Anstalter tælle fra 30—250 Børn, gennemsnitlig 100 hver. Deres Indretning er allerede af denne Grund saare forskellig, men desuden gør det private Initiativ enhver Generalisering umulig. Der er rigt doterede Anstalter og andre, som knap kunne eksistere; nogle findes paa Landet, hvor Børnene oplæres i Agerbrug, andre foretrække Haandværk, 11 ere Skoleskibe (3 Reformskoler, 8 »Haandværks«skoler), 3 gamle Blokskibe, som ligge i Floderne og forberede til Marinetjenesten eller Koffardifart. Overalt findes en »superintendent«, paa hvis Virksomhed Skolens Resultater naturligvis væsentlig bero, samt, undtagen i Skoleskibene, en Matrone, der forestaar Madlavning og Renlighed.

Ved Skoleloven af 1870, som indførte tvungen Undervisning, skabtes en ny Kategori af unge Delinkventer, nemlig de, der forsømte Skolen. En Lov af 1876 bestemte derfor,

at Øvrigheden kunde efter en overhørt Advarsel anbringe saadanne Børn i en Haandværksskole fra 1—2 Maaneder. Samme Lov autoriserer Oprettelse af »Dag-Haandværksskoler«, Eksternäter, hvortil Børn fra 5 Aar kunne overgives i højst 5 Aar, dog ikke ud over det fyldte 14 Aar, naar de forsømme Skolen, og Forældrene ikke paa anden Maade skaffe dem en tilstrækkelig Undervisning, naar Barnet træffes til Stadighed sammen med Vagabonder, slette eller forbryderske Personer eller selv vagabonderer. Efter at have advaret Forældrene uden Resultat, skulle Skolemyndighederne bringe Barnet for en Dommer, som kan udstede Ordre til Barnets Anbringelse i et Eksternat. Undlader Barnet uden tilstrækkelig Grund at indfinde sig nøjagtig i Eksternatet, kunne Forældrene idømmes Bøder indtil 5 sh., og hvis de godtgøre at være uden Ansvar, anbringes Barnet af Dommeren i en Internathaandværksskole. I Eksternatet møder Barnet Kl. 8 om Morgen, vadskes og renses, erholder sin Frokost, nyder Dagen igennem Undervisning og Oplærelse i forskellige Arbejder og faar Middags- og Aftensmad. Natten tilbringes i Hjemmet. — Disse Skoler grundlagdes imidlertid i Begyndelsen kun i ringe Omfang, og Øvrigheden havde da over for forsømmelige Børn kun den anden Bestemmelse i L. 1876 til sin Raadighed, at sende dem til de almindelige Haandværksskoler i 1—2 Maaneder. Her vare disse Børn imidlertid til stor Gêne, idet deres Opsætsighed og Uvornhed ikke kunde kues i saa kort Tid, hvorhos de satte ondt i de andre Børn. 1878 oprettede derfor Skoledirektionen i Liverpool endnu en Art Skoler, »Vagabondskoler« (*truant schools*), der ere Internater og udelukkende bestemte for slige forsømmelige Børn, som her i den af Loven tilladte Tid af 1—2 Maaneder skulle lære Orden og Paapasselighed. Af disse Skoler findes 14 (alle for Drengene), som 1. Jan. 1896 indeholdt 1221 Børn. Skolerne sortere under Skoledirektionerne, men den korte Opholdstid bevirker, at Undervisningens Resultater staa tilbage for Haandværksskolens, ligesom

Børnenes Opførsel lader meget tilbage at ønske. Største Parten af Eleverne ere Recidivister i Retning af Skoleforsømmelser, og deres stadige Kommen og Gaaen forhindre Opretholdelse af god Orden i de forskellige Klasser. Disciplinen er streng, Hviletid gives kun i ringe Grad, Arbejdet sker under Tavshed, legemlige Straffe anvendes i høj Grad. Statens Inspektør for disse Anstalter har derfor ogsaa taget til Orde for at advare mod den store Streng-
hed og anbefalet større Hviletid og Indførelse af Arbejds-
præmier. — Derimod have de oprettede Dag-Haandværks-
skoler, hvoraf der nu findes 23 med 3144 Børn, af hvilke 878 ere Piger, givet gode Resultater og været en god Støtte mod Børnenes Hang til Vagabondering og Uorden. Lærerne og Lærerinderne fatte Kærlighed til Eleverne, som de i Reglen modtage som ganske smaa og beholde i længere Tid, og man har set, at Børnene efter Udløbet af de 5 Aar have nægtet at gaa over i den almindelige Forberedelsesskole. Skolerne underholdes af Staten og Skoledirektionerne, og Udgifterne ere ca. 10 £ pr. Elev aarlig. Forældrene skulle erlægge en Betaling af 2 sh. om Ugen, men dette sker kun undtagelsesvis.

Medens Lovgivningen altsaa ved de skildrede Midler har sikret sig Muligheden for at gribe ind i Barnets Opdragelse lige fra dets 5te til dets 16de Aar, har man endelig ogsaa i de senere Aar begyndt at tage sig af de fra de forskellige Institutter udgaaede Børn, der alt for ofte staa ganske hjælpeløse ved Udskrivningen. Rundt om i England er nemlig nu oprettet saakaldte »*Home for homeless children*«, hvor den udskrevne unge Mand eller Kvinde kan finde Bolig og Kost, Raad og Bistand til at skaffe sig en Stilling. Han betaler først for Opholdet fra den Dag, han hæver sin første Løn. Mange af disse Hjem ere oprettede af en eller flere Haandværksskoler, som der aflevere deres udskrevne Elever, der ikke have fundet Beskæftigelse, og bidrage til Udgifterne ved deres Ophold. Alumnernes Antal varierer fra 6—10; Opholdets Varighed gaar fra nogle Dage til 2

Aar. 9 af Hjemmene have faaet ministeriel Autorisation til at modtage de fra Opdragelsesanstalterne betinget løsladte Personer, for hvem Staten betaler en ugentlig Subvention af 2 sh. 6 d.

II.

Spørge vi om Resultaterne af det hele System, vil det være hensigtsmæssigt først at kaste et Blik paa Udgifterne, der angivne i Kr. fremgaa af følgende Tabel:

Anstaltens Art	Børnenes Antal	Totaludgift	Statstilskud
Reformskoler	4816	1,912,575 Kr.	1,295,000 Kr.
Haandværks- og Vagabondskoler	24577	6,600,055 —	3,395,000 —
Daghaandværksskoler.....	3223	511,245 —	92,875 —
Sum...	32616	9,023,875 Kr.	4,782,875 Kr.

Forskellen mellem 2. og 3. Kolonne, ca. 4 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., viser de Ofre, som lokale Myndigheder, privat Velgørenhed og Forældre have bragt. Disse sidste veje dog ikke stort til. For Reformskolerne udgør Summen knap 4 $\frac{1}{2}$ pCt. af Totaludgiften. Det bliver altsaa Stat, Kommune og privat Velgørenhed, som udrede de ca. 9 Mill. Kr. aarlig, som Driften koster.

Hvad Resultaterne angaar, bemærkes, at fra 1854 til 1895 ere 167,000 Børn af begge Køn udgaaede fra Reform- og Haandværksskolerne og anbragte saaledes, som omstaaende Tabel viser.

Hvorledes have nu de anbragte, med Udeladelse af de døde, de uforbederlige og de borttrømte, opført sig? At undersøge samtlige udgaaede i en saa lang Periode, er saa godt som umuligt. Blive vi staaende ved de 15,260

Anbringelsesmaade	Reformskoler		Haandværksskoler	
	Drenge	Piger	Drenge	Piger
Fast Plads	16,012	5,511	28,192	11,482
Overgivne til Familie	14,785	2,987	20,737	4,263
Udvandrede.....	3,316	»	1,954	513
Til Søs.....	5,974	»	10,718	»
I Hæren	1,073	»	2,295	»
Hjemsendte for Sygdom	634	248	1,275	355
Uforbederlige ¹⁾	289	118	1,267	240
Løsladte af særlig Grund ...	»	»	241	151
Døde.....	1,073	354	2,229	954
Bortrømte	1,155	269	1,341	206
I alt udgaaede...	44,311	9,720	70,249	18,164

Børn, som ere udgaaede 1892—94, faa vi følgende Resultater:

	Reformskoler				Haandværksskoler			
	Drenge		Piger		Drenge		Piger	
	Antal	pCt.	Antal	pCt.	Antal	pCt.	Antal	pCt.
God Opførsel.	2580	73,71	343	68,75	7503	83	1868	82
Tvivlsom.....	64	1,85	44	9,50	242	3	149	7
Domfældte ...	610	17,64	31	6,25	524	6	29	1
Ubekendt	238	6,80	74	15,50	740	8	221	10

¹⁾ Det vil sige, sendte i Fængsel fra Reformskolerne, til Reformskolerne fra Haandværksskolerne. Saadan Omflytning dekretes af Domstolene efter en Klage fra Direktøren. I Fængsel holdes saadanne Fanger isolerede.

Gennemsnitlig dømtes altsaa 10 pCt. af samtlige udskrevne Drengene for Forbrydelser. Desuden maa det bemærkes, at Skolebestyrelserne have en Tendens til at fremstille Resultaterne saa lyst som muligt for at opnaa Støtte og Tilskud fra Offentligheden, saa at Udtrykket »god Opførsel« maa tages i en meget vid Forstand. Under »tvivlsomme« gaar derfor sandsynligvis ogsaa en Del domfældte, hvortil endnu kommer de ubekendte.

Ser man paa Englands hele Kriminalitet siden 1861, angiver Statistikken derimod Resultater, som synes uimodsigelig gunstige for de unge Forbrydere:

Aar	Dømte over 16 Aar	Dømte under 16 Aar
1861	103,343	8,801
1866	114,935	9,356
1871	140,127	8,977
1876	167,162	7,138
1882	175,360	5,700
1886	165,952	4,924
1891	147,691	3,855
1894	152,880	2,252

Medens altsaa for de voksnes Vedkommende en Nedgang først begynder 1882, er der for de mindreaariges Vedkommende en stærk og uafbrudt Nedgang lige fra 1866, altsaa netop fra det store Reformaar, en Nedgang, der bliver endnu betydeligere, naar Hensyn tages til Folke­mængdens Tilvækst, der fra 1861 til 1891 er vokset med en Tredjedel. Det er derfor ganske naturligt, at man i de senere Aar overalt i Verden har vænnet sig til at betragte England som det Land, hvorfra Frelsen skulde komme, naar det gjaldt om at ramme Forbrydelsen i dens Rod, over for Forbryderrekruteringen.

I den senere Tid have imidlertid vægtige Stemmer fra selve England kraftig bestridt denne Opfattelse og gjort gældende, at denne Aftagen kun er tilsyneladende og beror dels paa Misforstaaelser af den engelske Statistik, dels paa dennes egen Utilstrækkelighed.

Først og fremmest er det naturligvis ganske uholdbart kun at sammenligne Antallet af Børn, som i tidligere Aar dømtes til Fængsel, med det tilsvarende Antal i de senere Aar, saaledes som i den nys anførte Tabel, da Anbringelse i en Reformskole nu (siden 1893) ligefrem kan træde i Stedet for Fængselsstraf. Medregnes Antallet af de saaledes anbragte Børn i 1894 til de oven angivne 2252, stiger det samlede Antal allerede til 3703. Endvidere maa medregnes det Antal virkelige Forbrydere, som dømmes til Haandværksskolerne, i 1894 663, hvorved Antallet naar 4366. Men hertil kommer endnu Ris, som kan anvendes i Stedet for Fængsels- eller anden Straf, naar Forældrene samtykke og Dommeren finder det hensigtsmæssigt. Denne Straf anvendtes i 1894 i 3192 Tilfælde. Det samlede Antal virkelige Domfældelser af unge Forbrydere bliver saaledes 7558. Medregnes de her nævnte Momenter i de tidligere Aars Statistik, bliver der fra 1864—68 indtil 1894 ganske vist alligevel en betydelig Nedgang, nemlig fra 11,064 til 7,558, altsaa ca. 30 pCt., en Nedgang, der dog langt fra er saa betydelig, som den ovenstaaende Tabel, der alene viser Fængselsstraffene, angiver, idet navnlig Risstraffens Anvendelse fra 1864—68 til 1894 er stegen fra 585 Tilfælde til 3192. Men heller ikke denne Nedgang er paalidelig. For det første har Oppositionen mod at straffe Børn i England ført til en overordentlig Mildhed over for Børns Forbrydelser, saa at Domstolene lade mangfoldige Børn uden for Loven slippe med en Advarsel, endog i Gentagelsestilfælde¹⁾. Dernæst henvises mange Børn til private

¹⁾ Morrison angiver i *Juvenile Offenders* at have haft med Børn at

Anstalter, Asylter, Skoler, Udvandringsforeninger o. l. De saaledes opsummerede Tal angives ikke i den officielle Statistik. Fremdeles nyde mange Børn godt af »*first offenders act*« af 1887, der svarer til Kontinentets »betingede Domfældelse«, med eller uden Sikkerhedsstillelse. Disse Tal angives i Statistikken ikke med særlig Angivelse af, hvor mange mindreaarige der have nydt godt af Loven. Og endelig afgøres et meget stort Antal Tilfælde af Børneforbrydelser med Bøder; i 1894 idømte Domstolene 444,385 Personer Bøder, men hvor mange unge Forbrydere der befandt sig mellem disse, angives ikke. Naturligvis er det i Reglen Politiovertrædelser, der afgøres paa denne Maade, og som altsaa ikke vedkomme Kriminaliteten i egentlig Forstand, men den store Frihed, som de engelske Love give Dommeren ved Strafudmaalingen, i Forbindelse med Tendensen til at behandle Børn saa lemfældig som muligt, gør det utvivlsomt, at ogsaa mangfoldige egentlige Forbrydere af ung Alder ere slupne paa denne Maade.

Resultatet er, at den formentlige overordentlige Nedgang i Antallet af mindreaariges Forbrydelser i det mindste er overordentlig tvivlsom, og at det *laisser aller*, som Domstolene synes at være tilbøjelige til at benytte over for disse Forbrydere, snart maa ventes at ville medføre en positiv Stigning, hvorom man maaske alt kan finde et Vidnesbyrd i Statistikken for 1893—94, der for Smaaforbrydelser, begaaede af Børn under 16 Aar, viser en Stigning fra 9298 til 9568 tiltalte.

Men der gives mere direkte Beviser paa, at den hele Ordning lider af Mangler og har sine Skyggesider, og vi skulle i saa Henseende henvise til et af Howard-Associationen, det Selskab, der fremfor nogen har Fortjeneste af at have gjort det indlysende for det engelske Folk, »at Barnet skal opdrages ikke straffes«, i Slutningen af forrige

gøre, som have forbrudt sig endog i *felony* indtil 7 Gange uden at være straffede eller sendte til Korrektionsanstalter.

Aar til en Mængde praktiske Jurister, Dommere og Fængselsmænd udsendt Cirkulære.

Cirkulæret er saalydende:

»Howardselskabets Opmærksomhed er bleven henledt paa visse Vanskeligheder, der ere forbundne med Behandlingen af unge Forbrydere, Vanskeligheder, som i de senere Aar ere blevene forøgede ved de Forandringer, som den offentlige Mening og Øvrighedens Praksis ere undergaaede, uden at dog Staten hidtil har imødegaaet disse Vanskeligheder ved de fornødne legislative eller administrative Forskrifter.

For det første har den offentlige Mening og Øvrigheden i al Almindelighed mere og mere misbilliget Fængsling af Børn, undtagen i ganske ekceptionelle Tilfælde.

For det andet er der en voksende og vel grundet Følelse af, at det store Antal Henvisninger til Reform- og Haandværksskolerne ofte har virket som en Opmuntring for ryggesløse og fordrukne Forældre til at kaste Byrden ved deres Afkoms Forsørgelse over paa de hæderlige Skatteyderes Skuldre.

For det tredje er Ris som et Alternativ baade for Fængsel og Opdragelsesanstalt, om end billiget af mange humanitæns-tænkende Personer, bestemt misbilliget af andre og begunstiges ikke af Parlamentet.

For det fjerde fører Anvendelsen af Bøder, da Bøderne kun sjældent betales, til Barnets Fængsling og er for Tiden den hyppigste Grund til, at denne finder Sted.

Den betingede Domfældelse, hvis Anvendelse bør finde Sted i saa stort Omfang som muligt, har ofte været tilstrækkelig til at standse Børnene paa deres Vej til Forbrydelsen. Men hvor værdifuld en saadan Advarsel end kan være, er den dog ikke sjældent uanvendelig.

Alle disse Omstændigheder tilsammen have ført til, at mangfoldige unge Personer føle sig ganske ubundne af Lovene, at de adskillige Steder have dannet Bander, der begaa Voldshandlinger og

Røverier, undertiden endog med ladte Vaaben, og saaledes ere blevne en Plage for deres Egn, uden at Politiet i Mangel af Støtte fra Domstolens Side har været i Stand til virksomt at træde op imod dem.

Som Følge heraf have mange Praktikere meddelt Howardselskabet, at de nu ikke længere vide, hvorledes man bedst skal gribe Sagen an over for den forbryderske Ungdom.

Man har derfor antaget, at Howardselskabet vilde gøre Samfundet en Tjeneste ved at samle erfarne Øvrigheds-personers Udtalelser om, hvilken Fremgangsmaade man rettest skal følge for at imødegaa denne foruroligende Tingenes Tilstand.

Bestyrelsen vilde derfor sætte megen Pris paa en kortfattet Udtalelse fra Hr. . . ., indeholdende Deres Opfattelse af denne Sag.«

Af de indkomne Besvarelser fremgaar klart nok, at Forholdene mange Steder ere ved at blive utaalelige. »I ni af ti Tilfælde ere Børnene fuldstændig Situationens Her- rer og kunne gøre, hvad de ville«, »unge Forbrydere volde os ulige mere Besvær end voksne«, »det er blevet et Spørgsmaal af største Betydning, hvad vi skulle gøre for at holde vore Gader sikre; efter Mørkets Frembrud vrimle smudsige Lømler frem, brutale Handlinger ske hvert Øje- blik, ikke en Tiendedel af dem kommer i Bladene, ikke Halvdelen kendes en Gang af Politiet«, »hvor vi se hen, ude eller hjemme, se vi den forbryderske Ungdom tage til i Antal og Frækhed« — saaledes lyde Udtalelserne.

III.

Naar den offentlige Mening opskræmmes, har man som bekendt et sikkert Middel til foreløbig at berolige den — man nedsætter en Kommission. Dette gjorde Regeringen 1895, og Kommissionens Beretning foreligger i 3 Bind.

Kommissionens Opgave var at afgive Betænkning om

Opdragelsesanstalterne, og i saa Henseende anser Flertallet den bestaaende legale Ordning for tilfredsstillende og anbefaler at gaa videre med Oprettelse af Reform- og Haandværksskoler i saa vidt Omfang som muligt; et Mindretal anbefaler at slaa ind paa nye Baner.

Et Punkt, hvorom alle ere enige, er, at den stærke Koncentreren af Børnene i store Anstalter er uheldig, og det anbefales ikke at lade nogen Reformskole optage mere end 50 Børn, Haandværksskolerne for Drengene 80, for Piger 60. Ellers vil det være umuligt at udøve en tilstrækkelig Indflydelse paa hvert enkelt Barn; der opnaas en ydre Disciplin, men nogen virkelig Forbedring finder ikke Sted. — Dernæst er Kommissionen enig i at anbefale Oprettelse af særlige Haandværksskoler for Børn under 10 Aar, der let blive fordærvede eller ilde behandlede af Kammeraterne i de almindelige Haandværksskoler, hvori Børn indtil 16 Aar findes. Lykkes det ikke at faa saadanne særlige Skoler oprettede, bør der i det mindste i de bestaaende Skoler indrettes særlige Afdelinger for dem, og deres Opdragelse bør overlades Kvinder. — Fremdeles anbefales en strengere Fremgangsmaade over for forbryderske Børns Forældre, navnlig Indledning af kriminel Tiltale mod Forældre, hvis Børn interneres i en Opdragelsesanstalt, naar den herom afsagte Dom konstaterer, at Barnets Forseelse skyldes mangelfuldt Tilsyn fra Forældrenes Side. Af Hensyn hertil burde ingen Dom over en mindreaarig afsiges, før Forældrene have været afhørte. Straffen burde være Bøder samt Idømmelse af Underholdningsbidrag til vedkommende Skole, hvilke Bidrag skulde kunne forlanges afsonede. — Af mere administrativ Natur ere de Forholdsregler, som anbefales over for Vagabond- og Daghåndværksskolerne, nemlig at de stilles under Undervisningsministeriets Kontrol for at forbedre Undervisningen samt Indførelse af Gymnastik og Sport, over for Skoleskibene, af hvis Elever kun 56 pCt. virkelig sættes til Søs, medens de andre en Dag sættes i Land uden noget Middel til at ernære sig, da deres Op-

dragelse er meget specielt anlagt med Søfarten for Øje, hvorfor det anbefales at skabe en Samvirken mellem Marinen og Skoleskibene, over for Udvandringssekskerne, der ganske vist kunne virke heldig ved at skaffe Børn fra depraverede Hjem, som hurtig ville ødelægge den Grund, Skolen har lagt, under et nyt Milieu, men som i Reglen kun tjene til at skaffe Drengen en Fornøjelsestur som Skibsdreng frem og tilbage over Atlanterhavet, og derfor bør kontrolleres skarpt af Indenrigsministeriet, samt endelig de Forslag, der sigte til at lette Anbringelsen af de fra Skolerne udgaaede Børn, hvilket navnlig for Skoler paa Landet ofte er meget vanskeligt¹⁾, hvorfor særlige »Homes« (se ovfr.) bør oprettes for slige Børn.

Endelig er der for saa vidt Enighed, som Kommissionen slutter sig til det fra flere Sider udtalte Ønske om at hæve den kriminelle Lavalder (d: den Alder, der altid nødvendig-gør Idømmelse af Fængsel) fra 16 til 18 Aar og tillade Tvangsinternering indtil det 21de Aar, medens nu 19 Aar er Maksimumsalderen for Tvangsinternering. Hæves den kriminelle Lavalder til 18 Aar, skulde der for Personer, der dømmes til Anbringelse i en Opdragelsesskole, men som ere over 16 Aar, oprettes særlige Reformskoler for voksne. Men medens Kommissionens Flertal her foreslaar Statsskoler for første Gang i Englands Lovgivning paa dette Omraade, holder Mindretallet fast ved den nedarvede private Skole under Statskontrol. Flertallets Holdning er væsentlig bestemt ved, at det anser det for meget lidt sandsynligt, at private skulde have Mod til at sætte sig i Spidsen for et saadant Foretagende, der kun vilde faa at gøre med omtrent voksne, gennemgaaende vel rutinerede, unge Forbrydere.

En dybtgaaende Uoverensstemmelse beror derimod paa,

¹⁾ Flere Skoler, f. Eks. Feltham, have et specielt Tilsynssystem over for de udgaaede Børn gennem en særlig Inspektør, som med uregelmæssige Mellemlum i de første 3 Aar fører Kontrol med Barnet.

at et Mindretal overhovedet anser det bestaaende Skolesystem for uholdbart. Dets Betragtning gaar i Hovedsagen ud paa, at en tilfredsstillende Klassifikation af Børnene har vist sig uigennemførlig i Praksis, saa at Adskillelsen mellem Reform- og Haandværksskolen nu nærmest kun beror paa Navnet, at Børnene i den enkelte Skole som Følge deraf ere heterogene og ødelægge hinanden, at selv en tilfredsstillende Klassifikation kun vil samle Individider af samme Type og derfor ikke kan bidrage til at højne den enkeltes Niveau, da Kammeraters Raad altid foretrækkes for Lærernes Formaninger, at Skolelivet er kunstigt, reglementeret og konstant og derfor kun daarlig forbereder til den praktiske Arbejders Gerning, at det selv for det bedste Barn er vanskeligt senere i Livet at ryste den Plet af sig, som det at have været interneret altid medfører, samt at Systemet er enormt kostbart. I Stedet for anbefales »*Boarding out system*«, hvorefter Barnet sættes i Pleje hos hæderlige Familier under stadigt, nøjagtigt og uregelmæssigt Tilsyn af Statsinspektører, et System, som over for fattige og forsømte Børn alt har gjort overordentlig meget godt. Herved vil Barnet faa et godt Milieu og et saadant, som af sig selv forbereder ham til det Arbejderliv, han senere skal føre. Systemet fungerer desuden alt i England, hvor Dr. *Barnardo*, som har opfostret over 4000 Børn, begyndte med Skolesystemet, men derefter har forladt dette og er naaet til *Boarding out* som det bedste, hvilket System han i England og Kanada praktiserer for Hundreder af Børn. Hans Princip er aldrig at overlade en Familie mere end 3 Børn og aldrig anbringe over 20 i samme Egn, hvorhos han har konstrueret et fortrinligt Inspektionssystem, som forhindrer alle Misbrug.

Et andet Mindretal anbefaler Cottagesystemet, hvorefter Børnene deles i Grupper paa 15—20 hver, der hver sorterer under en særlig Lærer. Af denne Slags findes i England 4 Haandværksskoler for Piger. Det er endnu ikke anvendt i lignende Skoler for Drengene,

men benyttes i stort Omfang af Fattigvæsenet over for forsømte Børn. Dr. Barnardo anbefaler dette System som det næstbedste efter *Boarding out*-Systemet.

Det er et karakteristisk Tegn paa den i England herskende Uvished om den rette Fremgangsmaade over for Børn, at man i stedse større Omfang tager sin Tilflugt til Riset og Stokken — dette *argumentum ad hominem*, der stedse er et sikkert Bevis paa Manglen af andre Argumenters Havelse. Undtagelsesvis kan Prygl maaske være paa deres Plads, navnlig over for Børn af gode Hjem, der af særlige Grunde ere komne paa gale Veje. Men er Hjemmet slet, maa Opdragelse, ikke Straf, være Midlet. England har indlagt sig stor Fortjeneste af at have vist Verden dette i Gerning, og overalt søger man at efterligne dets Eksempel. Naar det hele Spørgsmaal nu atter tages op til Debat i England, kan det derfor ikke tages som et Bevis paa, at den valgte Vej er urigtig, men kun, at den er vanskeligere at passere, end man havde ventet. I Stedet for at beklage den i England herskende Uenighed, saaledes som Opdragelsestankens Venner af og til synes tilbøjelige til, bør de hilse den med Glæde, i Tillid til, at Systemets Fuldkommengørelse, ikke dets Kuld-kastelse, vil blive det endelige Resultat.

Nogen Grund til at betænke sig paa at føre den danske Kommissions Lovudkast ud i Livet er der altsaa vedblivende ikke — kun bør man ikke være alt for sangvinsk i sine Forventninger om de foreløbige Resultater.

Aug. Goll.
